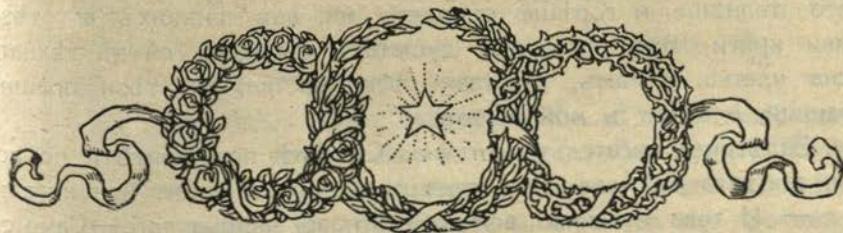

Народна цълина

Година III.

Декемврий, 1927.

Книга 3.

М. А. Н.

Книгата на милосърдието.

Умираше старъ писател . . .

Той бъше беденъ и самотенъ. Никой не бъше при него, освенъ старата му слугиня. Но тя спъше и нѣмаше, кой да подаде вода на умираущия. Кандилцето догаряше и по потона и стените се плъзгаха странни сѣнки. Сякашъ нѣкакви видения, изпратени отъ смъртта, вардѣха умиращия, причакваха последния му дъхъ и се тласкаха едни други, за да се настанятъ по-близо до леглото му и да чуятъ последнитѣ удари на сърдцето му.

Писательтъ знаеше, че умира. Той бѣ се примирилъ съ неизбѣжния край. Съ едно не можеше да се примири: сега, на последното стѫпало на живота, преди да потъне въ вѣчната тьма, нему се чинѣше, че животътъ му бѣ миналъ напраздно и безплодно. Нему се чинѣше, че той бѣше вършилъ въ живота не това, което трѣбаше да прави, и че дейността му бѣше незначителна, праздна. Поради това той не заслужаваше никакво нравствено успокояние. Даже страданията му, самотността му и самата му смърть не бѣха въ състояние да изкупятъ подобенъ безплоденъ животъ.